

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci žalobce **J.P.**, proti žalované **Vězeňské službě ČR, Věznice Kynšperk nad Ohří**, se sídlem Kynšperk nad Ohří, Zlatá 52, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2014, čj. VS 28/617/029/2014-27/OVT/364

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2014, čj. VS 28/617/029/2014-27/OVT/364 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaná je p o v i n n a zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 0,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2014, čj. VS 28/617/029/2014-27/OVT/364 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým byla zamítnuta stížnost žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému ze dne 25.6.2014, čj. VS 28/617/029/2014-27/OVT/364 (*dále jen „rozhodnutí o uložení kázeňského trestu“*). Kázeňský trest byl žalobci uložen podle zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „ZVTOS“ nebo „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“*). Žalobce požadoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

2. Usnesením vydaným asistentkou soudce dne 4.2.2015, čj. 57 A 85/2014-45 byl žalobce výrokem I. zcela osvobozen od soudních poplatků a výrokem II. byl zamítnut návrh žalobce na ustanovení zástupce. Proti výroku II. tohoto usnesení podal žalobce v souladu s § 9

odst. 2 zákona č. 121/2008 Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství ve stanovené lhůtě námitky.

3. Usnesením předsedy senátu ze dne 11.5.2015, čj. 57A 85/2014-58 byly námitky žalobce zamítnuty s tím, že žaloba splňuje všechny formální i obsahové požadavky, neboť je z ní v souladu s § 37 odst. 3 s.ř.s. zřejmé, čeho se podání týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, je podepsána i datována. V souladu s § 71 odst. 1 s.ř.s. je v žalobě označeno napadené rozhodnutí, z obsahu žaloby je zřejmé, že je rozhodnutí napadeno v celém rozsahu. Žaloba obsahuje žalobní body, tj. námitky žalobce vůči zákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce se domáhá přezkoumání rozhodnutí a ze žaloby vyplývá, že s rozhodnutím nesouhlasí, tedy se domáhá vydání rozhodnutí v řízení o žalobě proti rozhodnutí podle § 65 a následujících s.ř.s. Jelikož na základě ustanovení § 78 odst. 1 věta první s.ř.s., je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení, je nezbytné dospět k závěru, že se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Žaloba je ve své stávající podobě věcně projednatelná, proto nebude třeba, aby byl žalobce soudem vyzván ke konkretizaci svých žalobních námitek. Po stránce skutkové ani právní se nejedná o věc složitou. Žalobou je napadeno rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, přičemž žalobce namítá procesní pochybení při kázeňském řízení, neadekvátní zhodnocení důkazů, nezohlednění důvěryhodnosti svědků, nezdůvodnění posouzení účelu trestu pro danou věc. V této souvislosti je namítáno porušení ustanovení § 2 odst. 2 ZVTOS, podle kterého *„s odsouzenými ve výkonu trestu se musí jednat tak, aby bylo zachováno jejich zdraví, a pokud to doba výkonu trestu umožní, podporovaly se takové postoje a dovednosti, které odsouzeným pomohou k návratu do společnosti a umožní vést po propuštění soběstačný život v souladu se zákonem“*. Posouzení, zda v řízení došlo či nedošlo k žalobcem namítaným porušením jeho procesních práv, je otázkou tradičně řešenou správními soudy. Posouzení, zda došlo či nedošlo k namítaným procesním pochybením a jaký vliv tato pochybení mohou mít na zákonnost napadeného rozhodnutí, není otázkou skutkové ani právně složitou. K posouzení těchto otázek existuje bohatá konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu. Obdobný závěr je nezbytné uvést i k dalším žalobcovým námitkám, tj. zda v řízení došlo k jím namítanému porušení citovaných ustanovení právních předpisů a jaký vliv eventuální porušení těchto předpisů může mít na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ani z pohledu žalobce nelze danou právní věc hodnotit po stránce skutkové ani právní jako složitou. Z žaloby je patrné, že se žalobce dobře orientuje v právní úpravě dopadající na kázeňské řízení ve výkonu trestu odnětí svobody, po stránce skutkové byl přímým účastníkem toho, co je mu ze strany žalované vytýkáno. Je tedy osobou, která po skutkové stránce je nejlépe schopna zpochybnit to, co je jí vytýkáno, stejně tak jako osobou schopnou poukázat na porušení konkrétních ustanovení na věc dopadajících právních předpisů. S ohledem na uvedené dospěl předseda senátu k závěru, že není třeba žalobci ustanovit k ochraně jeho práv zástupce v soudním řízení, natož aby tak bylo *„nezbytně třeba“*, jak vyžaduje ustanovení § 35 odst. 8 věta první s.ř.s.

II. Důvody žaloby

4. Žalobce v žalobě namítal, že byl skutek, jehož se měl dopustit dne 7.6.2014 ve věznici v Kynšperku nad Ohří, nesprávně zjištěn a neadekvátní bylo rozhodnutí a vině a trestu. Uvedl, že postoj žalované patřící pod vojenskou složku k odsouzeným, kteří často uplatňují svá práva

a oprávněné zájmy, je velice razantní s cílem tohoto odsouzeného znevěrohodnit, poškodit negativními posudky. Způsob zacházení s odsouzenými neplní účel trestu, jak stanoví § 2 odst. 2 ZVTOS. Dle žalobce jde v dané věci o neadekvátní zhodnocení důkazů o kázeňském přestupku, kdy nebyla zohledněna nedůvěryhodnost svědků, nesprávně byl posouzen účel daného trestu a rozhodnutí obsahuje závadové zdůvodnění. Žalovaná je povinná, pokud kázeňský trest ukládá, v souladu s ust. § 47 odst. 2 ZVTOS respektovat tzv. pedagogickou zásadu spravedlnosti. I když se jí žalovaná ve svém rozhodnutí oháněla, tak při realizaci výkonu kázeňského trestu ji naprosto nerespektovala. Žalobce, ač není dle soudních znaleců primárně agresivní či duševně nemocný, přece jen má diagnostikováno F 61, tj. smíšenou poruchu osobnosti, kdy se mohl cítit ohrožen a mohl tak neadekvátně na situaci reagovat. Dle jeho pohledu však správně. Při projednání žaloby žalobce proto doporučoval v tomto směru zohlednit i uvedená fakta.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby.

6. Dne 7.6.2014 v dopoledních hodinách na ložnici č. 419, oddílu A4, ubytovny A, po předchozí verbální neshodě s odsouzeným F.F. (dále jen „odsouzený“), žalobce fyzicky strčil do odsouzeného, následně do sebe pak vzájemně šťouchali, než byli od sebe odtrženi dalšími odsouzenými, kteří byli danému incidentu přítomni. Žalobce je ve věznici veden v souladu s nařízením generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 12/2012 jako osoba „MON“, tedy jako možný objekt násilí. Žalobce tuto potyčku s odsouzeným zaměstnanci Vězeňské služby České republiky (dále jen „VS ČR“) nenahlásil, rovněž tak nenahlásil své údajné zranění. Následně dne 10. 6. 2014, tedy až v rámci šetření kázeňského přestupku se snažil tvrdit lékaři ve věznici, že byl dne 7. 6. 2014 zraněn. Tímto svým jednáním porušil povinnost dodržovat stanovený pořádek a kázeň, dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku a jinak zachovávat ustanovení vnitřního řádu věznice. Žalobce současně nesplnil povinnost neprodleně ohlásit zaměstnanci VS ČR skutečnost, že se mu stal úraz, či je zraněn a rovněž nesplnil povinnost oznámit neprodleně okolnosti, které mohou způsobit vážné ohrožení bezpečnosti jemu samotnému (jak je již shora uvedeno, žalobce je zařazen ve skupině „MON“). Událost oznámil odsouzený, tedy napadený F.F., ihned v den incidentu, tedy dne 7. 6. 2014, a to podáním písemného upozornění, které vhodil do schránky na oddíle. Toto oznámení stvrdil svým podpisem i další odsouzený, svědek události L.K.

7. Z tohoto důvodu bylo se žalobcem zahájeno kázeňské řízení. Žalobce k němu podal dne 10.6.2014 vysvětlení a následně, po provedeném dokazování a před vydáním rozhodnutí o kázeňském trestu, se k danému vyjádřil ještě dne 18.6.2014. Ve svých vyjádřeních uvedl, že s odsouzeným byl zprvu umístěn na jedné ložnici, ale z důvodu jeho nevhodného chování verbálního charakteru vůči osobě žalobce žádal o přemístění na jinou ložnici, k přemístění došlo dne 6. 6. 2014. Dne 7. 6. 2014, jak žalobce ve svých vyjádřeních uvádí, došlo nejdříve ke slovní potyčce mezi žalobcem a odsouzeným, následně odsouzený do žalobce „šťouchnul“ a došlo ke vzájemné strkanici, tedy jak žalobce tvrdí, fyzicky atak si začal odsouzený sám a ne žalobce. Dále uvedl, že napadení odsouzeným sdělil tentýž den dozorci, jehož jméno ani číslo si nepamatuje. K tomuto byli vyslechnuti odpovědní zaměstnanci VS ČR, kteří shodně

uvedli, že žalobce tuto skutečnost nenahlásil. Následně pak až dne 10. 6. 2014 při lékařské prohlídce žalobce lékaři ve věznici tvrdil, že jej napadl odsouzený a způsobil mu poranění prstu ruky a „něco“ na zádech. Lékař po prohlídce žalobce konstatoval, že na jeho těle nejsou patrné žádné známky úrazu. V rámci vyšetřování kázeňského přestupku byli vyslechnuti další odsouzení jako svědci incidentu, kteří shodně potvrdili, že incident vyprovokoval žalobce.

8. Dne 25.6.2014 bylo žalobci oznámeno „Rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému“ s uloženým trestem umístění do uzavřeného oddělení na 7 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení nepodmíněně. Ihned po vyhlášení rozhodnutí využil žalobce zákonem stanovenou 3 denní lhůtu k podání stížnosti proti rozhodnutí s tím, že důvody podání stížnosti uvede v písemném vyjádření, které předá vychovateli dne 27. 6. 2015; v tomto termínu tak i učinil. Ve stížnosti zejména napadá posouzení případu a postup „trestajícího“, tedy zaměstnance VS ČR, jehož postup označuje za šikanózní, současně navrhuje provedení vyšetřovacího pokusu pro objasnění okolností kázeňského přestupku.

9. Po prostudování spisové dokumentace dospěl správní orgán druhého stupně k závěru, že námitky žalobce jsou v tomto směru nepodstatné, úvahy uvedené ve stížnosti jsou irelevantní a nesouvisí přímo s projednávanou věcí, vina žalobce byla zcela a jednoznačně prokázána, a to jak výpovědí zaměstnanců VS ČR, tak výpověďmi svědků - ostatních odsouzených, kteří byli incidentu přítomni. Žalobce byl potrestán za to, co skutečně spáchal a nelze tedy označit za „šikanózní“ skutečnost, že proti němu bylo postupováno v souladu se zákonem o výkonu trestu. Ze shromážděných důkazů je navíc zřejmé, že odsouzený se pouze ohradil vůči urážkám žalobce a následně se pouze bránil proti fyzickému útoku, tedy odvracel trvající útok, vedený proti jeho osobě. Nelze tedy konstatovat, že žalobce byl vystaven neoprávněnému násilí a ponižování lidské důstojnosti, jak ve stížnosti uvádí. Vyšetřovací pokus nelze v rámci kázeňského řízení připustit, neboť tento spadá spíše do oblasti trestního práva a ne do oblasti kázeňského řízení. Dále není zřejmé, co by vyšetřovací pokus mohl objasnit, resp. co by mohlo být jeho předmětem. Z těchto důvodů byla stížnost zamítnuta.

10. Žalobce uvádí, že nesouhlasí s postupem žalovaného při kázeňském řízení, postoj žalovaného vůči odsouzeným, kteří často uplatňují svá práva a oprávněné zájmy, je dle žalobce velice razantní s cílem zpochybnit důvěryhodnost odsouzeného, poškodit jej negativním posudkem. Způsob, jak žalovaný zachází s odsouzenými, neplní dle jeho názoru účel výkonu trestu. Dle žalované Věznice Kynšperk nad Ohří dodržuje právní řád České republiky a důsledně dbá na to, aby nedocházelo k jeho porušování. Jednotlivá ustanovení právních předpisů jsou ve věznici plně dodržována, a to ve všech směrech činnosti. Jako organizační složka státu prosazuje a chrání oprávněné zájmy Vězeňské služby České republiky, kterými je zejména zajištění bezpečnosti ve věznici, dbá na zásadu rovnosti práv odsouzených tak, jak stanoví ustanovení § 15 ZVTOS a postupuje v souladu s vyhláškou č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „ŘVTOS“*). V souladu s § 2 odst. 2 ŘVTOS pracují ve věznici s odsouzenými zásadně stabilní týmy zaměstnanců VS ČR složené ze speciálního pedagoga, psychologa, sociálního pracovníka, vychovatelů a dozorců s odpovídající speciální odbornou přípravou tak, aby byl zcela naplněn účel výkonu trestu.

11. Nutno konstatovat, že se žalobce svým jednáním a chováním snaží upoutat pozornost na svou osobu, snaží se zviditelnit. Absolutně se odmítá podřítit stanoveným pravidlům a normám, mezi odsouzenými je neoblíbený, je konfliktní. Nechce si připustit skutečnost, že osoba ve výkonu trestu je ze zákona omezena na svých právech, tak jak to stanoví ustanovení § 27 ZVTOS a v návaznosti na ustanovení § 28 ZVTOS, že má stanoveny základní povinnosti, které je povinna dodržovat. Žalobce ve svých podáních dává podněty na prošetření jednání a vystupování VS ČR, resp. jejich příslušníků a zaměstnanců. Jeho podání jsou obecná, neurčitá, neadresná, neuvádí, v čem konkrétně tkví porušování pravidel a zásad jednání ze strany příslušníků a zaměstnanců VS ČR. Nad rámec požadovaného vyjádření si dovoluujeme k osobě žalobce doplnit, že se jedná o osobu, která má tendenci zkreslovat skutečnosti a vše přizpůsobuje svým představám, pro svoje tvrzení však není schopen předložit žádné důkazy. Jeho chování vyplývá z jeho osobní povahy, sociální maladaptivnosti, která se projevuje neshodami se spoluvězni jak v kolektivu odsouzených, tak i na pracovišti věznice. Je zaměřen sám na sebe s nepřiměřeným sebevědomím, ke své osobě, je zvýšeně citlivý, těžce snáší zpochybnění a kritiku. V těchto situacích reaguje nepřiměřeně, tuto svou nepřiměřenost však pokládá za vlastní přiměřenou obranu. V případě žalobce se jedná o odsouzeného, který za dobu umístění ve Věznici Kynšperk nad Ohří podal několik stížností na podmínky výkonu trestu ve věznici, které po řádném prošetření pověřeným orgánem VS ČR byly uzavřeny jako nedůvodné. Naopak odsouzení umístění se žalobcem na jedné cele podali žádost o jeho přemístění na jinou celu z důvodu vyvolávání konfliktů a problémů z jeho strany, včetně nedodržování základních hygienických návyků.

IV. Vyjádření účastníků při jednání soudu

12. O věci samé rozhodl soud k návrhu žalobce po provedeném jednání, kterého se žalobce zúčastnil. Žalovaná svoji neúčast omluvila a souhlasila, aby soud jednal bez její přítomnosti. Soud tedy jednal ve smyslu § 49 odst. 3 s.ř.s. bez přítomnosti žalované. Vycházel přitom z obsahu soudního spisu a správního spisu. Při jednání soudu setrval žalobce na své argumentaci.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

13. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

14. Žaloba je důvodná.

Právní hodnocení

I.

15. Zásadní změnou pro řízení o kázeňských přestupcích podle zákona o výkonu trestu odnětí svobody byl závěr, který zaujal Ústavní soud v nálezu ze dne 29.9.2010, sp.zn. Pl. ÚS 32/08 (dostupném na <http://nalus.usoud.cz/>), kde vyslovil: „*Ustanovení § 76 odst. 6 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění: "Nestanoví-li tento zákon jinak, nepodléhají rozhodnutí vydaná v kázeňském řízení přezkoumání soudů.", se zrušuje dnem 30. června 2011.*“ Ústavní soud v odůvodnění nálezu v bodech 27 až 30 uvedl, že „*zákon o výkonu trestu odnětí svobody upravuje v ustanovení § 27 omezení a zbavení některých práv odsouzených. Zásadně platí, že po dobu výkonu trestu jsou odsouzení povinni podrobit se takovému omezení práv a svobod, jejichž výkon by buď byl v rozporu s účelem trestu, nebo které nemohou být uplatněny vzhledem k výkonu trestu. Zákon taxativně vypočítává práva a svobody, které jsou omezeny a kterých je odsouzený po dobu výkonu trestu zbaven. Z toho vyplývá, že jakákoli další omezení práv a svobod jdou již nad rámec omezení v zákoně taxativně vypočtených. Některá rozhodnutí o kázeňských trestech jsou takovým dalším omezením postavení odsouzeného a mohou být, v závislosti na povaze a závažnosti sankce, výrazným zásahem do jeho základních práv a svobod (např. umístění do uzavřeného oddělení až na 28 dnů, celodenní umístění do uzavřeného oddělení, rozhodnutí o umístění do uzavřeného oddělení či do samovazby). Taková rozhodnutí je nutné považovat, z výše uvedených důvodů, za rozhodnutí týkající se základních práv a svobod. Nemohou proto být vyloučena ze soudního přezkumu (čl. 36 odst. 2 Listiny). Nedostatkem současné právní úpravy je skutečnost, že nerozlišuje mezi jednotlivými kázeňskými tresty z hlediska závažnosti jejich dopadu na postavení odsouzeného. Ze soudního přezkumu jsou totiž, na základě režimu § 76 odst. 6 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, vyloučena všechna rozhodnutí uložená v kázeňském řízení (s výjimkou rozhodnutí o propadnutí nebo zabrání věci). Zákonná výluka soudního přezkumu se vztahuje jak na kázeňské tresty mírnější povahy (jako je důtka či snížení kapesného nebo pokuta), tak i na kázeňské tresty, které nepochybně ve značné míře zasahují do práv a svobod odsouzeného (umístění do uzavřeného oddělení až na 28 dní, celodenní umístění do uzavřeného oddělení až na 20 dní či umístění do samovazby až na 20 dní) a znamenají podstatné zostření dosavadního omezení svobody. Způsob výkonu těchto trestů je podrobně upraven v § 49 téhož zákona. Při kázeňském trestu umístění do samovazby odsouzený nepracuje, neúčastní se programu zacházení, není mu dovoleno kouřit, číst denní tisk, knihy nebo jiné publikace, kromě právnické, vzdělávací nebo náboženské literatury, a nakupovat potraviny a věci osobní potřeby, s výjimkou hygienických potřeb. Není mu dovoleno odpočívat na lůžku mimo dobu k tomu vnitřním řádem určenou. Stejně se postupuje i při kázeňském trestu umístění do uzavřeného oddělení, s tím rozdílem, že odsouzený je povinen vykonávat úklidové práce a práce nezbytné k zajištění běžného provozu věznice. Vyloučení rozhodnutí vydaných v kázeňském řízení ze soudního přezkumu, bez diferenciací jejich závažnosti, nemůže obstát z hlediska požadavků článku 36 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy, jak je uvedeno shora. Paradoxem stávající právní úpravy je skutečnost, že ve věcech týkajících se majetku (propadnutí věci, zabrání věci) je soudní přezkum připuštěn, zatímco ve věcech týkajících se závažných zásahů do bytostně osobnostní sféry odsouzeného (umístění do uzavřeného oddělení, umístění do samovazby) je soudní přezkum vyloučen. Větší ochrana je tak přiznána ochraně majetku než osobnostní sféře člověka, byť odsouzeného. Uložení kázeňského opatření má také vliv na případné podmíněné propuštění z výkonu trestu. Při*

rozhodování o takové žádosti odsouzeného soudy přihlížejí k jeho chování během výkonu tohoto trestu. Uložená kázeňská opatření tak mohou ovlivnit rozhodnutí soudu v této věci“.

16. Změna pro řízení o kázeňských přestupcích nespočívá pouze v otevření cesty k soudnímu přezkumu rozhodnutí o kázeňských trestech. Vzhledem k tomu, že je rozhodnutí o kázeňském trestu rozhodnutím o správním deliktu, je povinností správních orgánů respektovat přísnou judikaturu správních soudů, pokud jde o řízení o správních deliktech i pokud jde o náležitosti správních rozhodnutí o nich. Otevřením cesty k soudnímu přezkumu se tak tato judikatura stala aplikovatelnou i na řízení o kázeňských přestupcích podle zákona o výkonu trestu odnětí svobody.

17. V tomto smyslu lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2014, čj. 5 As 83/2013 – 34 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „je vhodné zdůraznit, že rozhodování o některých kázeňských přestupcích, u nichž sankce za ně ukládané představují významný zásah do základních práv a svobod odsouzených nad rámec taxativně zákonem o výkonu trestu vypočtených omezení, je třeba zpravidla považovat za trestní obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy (v podrobnostech viz nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08), což platí i v případě nyní 5 As 89/2014 projednávaného přestupku, kdy jako trest přichází v úvahu umístění do uzavřeného oddělení. V těchto případech je třeba připomenout, že je povinností orgánu rozhodujícího o přestupku důkladně z úřední povinnosti zjistit skutkový stav, přičemž pro něj platí zásada vyšetřovací (vyhledávací). V tomto směru je možné poukázat zejména na § 60 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „řád výkonu trestu“), dle něhož je povinností rozhodujícího orgánu přezkoumat, zda je prokázáno, že se skutek, ve kterém je spatřován kázeňský přestupek, stal, zda jej spáchal odsouzený, zda tento skutek je kázeňským přestupkem, jakož i další významné okolnosti“. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „k rozsahu a způsobu zjišťování podkladů pro rozhodnutí správními orgány lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 - 62, publ. pod č. 847/2006 Sb.NSS, ve kterém zdejší soud zaujal ve vztahu k řízení přestupkovému následující stanovisko: „Není sporu o tom, že je právem správního orgánu, který vede řízení o přestupku, vlastní úvahou dospět k rozhodnutí, které důkazy provede a které naopak označí v dané situaci za nadbytečné a návrhu na jejich provedení nevyhoví (§ 32 odst. 2 s. ř.). Toto jeho oprávnění vychází kromě jeho vrchnostenského postavení spojeného s pravomocí vůči subjektům podřízeným jeho autoritě, svěřenou mu zákonem, a inkvizičního (vyšetřovacího) principu, na němž je přestupkové řízení založeno, také ze základních zásad správního řízení, jako je zásada procesní ekonomie (hospodárnosti řízení, § 3 odst. 3 s. ř.) a zásada dokazování jen v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí. Rozhodně však nelze toto právo chápat jako absolutní. Jeho realizace nesmí být překážkou uplatnění základních záruk osob čelících určitému obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, garantovaných normami nejvyšší právní síly. Soubor těchto záruk lze souhrnně nazvat právem na spravedlivý proces“.

18. V rozsudku ze dne 20.2.2015, čj. 5 As 89/2014 – 25, pak Nejvyšší správní soud, uvedl, že „kasační soud nemá jakýchkoli pochyb o nutnosti dodržování kázně ve věznicích, včetně zásad slušného jednání včetně verbálních projevů. Druh a výměra uloženého trestu však musí

být dostatečně konkrétně odůvodněna z hlediska kritérií stanovených v § 47 odst. 2 zákona o výkonu trestu, resp. § 58 odst. 5 řádu výkonu trestu, tj. zejména s ohledem na závažnost kázeňského přestupku, okolnosti, za kterých byl spáchán a dosavadní chování odsouzeného“.

II.

19. Rozhodnutím o uložení kázeňského trestu byl žalobce shledán vinným, že: „Dne 07.06.2014 v časově ohraničené době (odpoledne) na ložnici č. 419, oddílu A4, ubytovny A, po předchozí verbální neshodě shora uvedený vězeň fyzicky strčil do vězně F. F., nar. ... a následně do sebe navzájem šťouchali, než byli roztrženi dalšími vězni. Vězeň (žalobce) se tímto svým negativním excesem dopustil porušení § 28 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., neboť svým jednáním nedodržel zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku. Dále neprovedl ohlašovací povinnost dle § 28 odst. 2 písmeno f) téhož zákona, když vězeň je povinen oznámit bez prodlení zaměstnanci VS ČR okolnosti, které mohou způsobit vážné ohrožení bezpečnosti jemu samotnému [vězeň P. je zařazen ve skupině MON (možný objekt napadení – poznámka soudu) dle NGR č. 12/2012] a dle § 28 odst. 2 písmeno e) téhož zákona neohlásil úraz či zranění. Své údajné zranění ohlásil až 10.06.2014 v 08,00hod. na vězeňské ošetřovně.“ Za uvedený skutek byl žalobci uložen podle § 46 odst. 3 písm. f) ZVTOS kázeňský trest – umístění do uzavřeného oddělení na dobu 7 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení.

20. Za tento skutek byl žalobci uložen kázeňský trest podle § 46 odst. 3 písm. f) ZVTOS. Jeho uložení bylo odůvodněno porušením povinnosti stanovené v § 28 odst. 1 ZVTOS a konkrétně v ustanovení § 28 odst. 2 písm. f) ZVTOS.

21. Podle § 28 odst. 1 ZVTOS odsouzený je ve výkonu trestu povinen dodržovat stanovený pořádek a kázeň, plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby, pracovat, pokud je mu přidělena práce a není uznán dočasně práce neschopným nebo není po dobu výkonu trestu uznán zdravotně nezpůsobilým k výkonu práce, plnit úkoly vyplývající z programu zacházení, šetrně zacházet se svěřenými věcmi, nepoškozovat cizí majetek, dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, a i jinak zachovávat ustanovení vnitřního řádu věznice. Dále je povinen dodržovat opatření a pokyny podle zvláštních právních předpisů k zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a požární ochrany. Podle § 28 odst. 2 písm. f) ZVTOS odsouzený je dále povinen oznámit neprodleně zaměstnanci Vězeňské služby okolnosti, které mohou způsobit vážné ohrožení bezpečnosti jemu samotnému, spoluodsouzeným, zaměstnancům Vězeňské služby nebo věznic, pokud se o nich dozví nebo je zjistil.

22. Podle § 46 odst. 1 ZVTOS kázeňským přestupkem je zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu. Podle odst. 2 za kázeňský přestupek lze odsouzenému uložit kázeňský trest. Kázeňský trest se neuloží, jestliže samotným projednáním kázeňského přestupku s odsouzeným lze dosáhnout sledovaného účelu. Podle § 46 odst. 3 písm. f) ZVTOS je kázeňským trestem umístění do uzavřeného oddělení až na 28 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení.

23. Rozhodnutí o uložení kázeňského trestu je odůvodněno: „Vězeň (žalobce) shora uvedeným jednáním porušil ustanovení § 28 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., kde je odsouzenému stanovena ve výkonu trestu odnětí svobody povinnost dodržovat stanovenou kázeň, tj. dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku. Dále neprovedl stanovenou ohlašovací povinnost dle § 28 odst. 2 písmeno f) téhož zákona, kdy vězeň je povinen oznámit bez prodlení zaměstnanci VS ČR okolnosti, které mohou způsobit vážné ohrožení bezpečnosti jemu samotnému (vězeň Prima je zařazen ve skupině MON dle NGR č. 12/2012) a dle § 28 odst. 2 písmeno e) téhož zákona dále neohlásil úraz či zranění. Své zranění účelově deklaroval až dne 10. 06. 2014 v 08,00 hod. na vězeňské ošetřovně, kam byl v rámci podaného „Záznamu o zjištění fyzického násilí“ jeho osoby předveden k vyšetření.“

24. Podle § 47 odst. 1 ZVTOS kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich. Může uvádět okolnosti, které jeho vinu vyvracejí nebo zmírňují a na podporu svých tvrzení navrhopat provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě. Podle odst. 2 tohoto ustanovení uložený kázeňský trest musí být úměrný závažnosti spáchaného kázeňského přestupku a musí být v souladu se zájmem na dosažení účelu trestu. Za kázeňský přestupek lze uložit jen jeden kázeňský trest. Trest propadnutí věci lze uložit i vedle jiného kázeňského trestu.

25. Pro vedení řízení o uložení kázeňského trestu je podstatné ustanovení § 58 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „vyhláška o řádu VTOS“). Podle odst. 3 tohoto ustanovení v řízení o kázeňském přestupku je důkazním prostředkem vše, co může přispět k objasnění skutku, zejména vlastní zjištění zaměstnance Vězeňské služby, výpovědi odsouzených a jiných osob, věci, listiny a ohledání. Důkazy musí být označeny konkrétně, a to takovým způsobem, aby je bylo možno prověřit. Jsou-li důkazním prostředkem výpovědi svědků, uvede se stručný obsah jejich výpovědí s jejich vlastnoručním podpisem. Doznání odsouzeného nezavazuje příslušného zaměstnance Vězeňské služby povinnosti přezkoumat a dostupnými prostředky prověřit všechny okolnosti skutku. Podle odst. 4 tohoto ustanovení před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se k věci vyjádřil. Vyjádření odsouzeného se uvede na předepsaném tiskopisu a předloží odsouzenému k podpisu. Odmítne-li odsouzený vyjádření podepsat, uvede příslušný zaměstnanec Vězeňské služby tuto skutečnost včetně důvodu odmítnutí a připojí datum a svůj podpis. Podle odst. 5 kázeňský trest lze uložit, je-li vina odsouzeného prokázána. Při rozhodování o uložení kázeňského trestu je zaměstnanec Vězeňské služby povinen přihlídnout zejména k závažnosti kázeňského přestupku a okolnostem, za nichž byl spáchán, jakož i k dosavadnímu chování odsouzeného. Kázeňský přestupek lze řešit též výchovným pohovorem bez uložení kázeňského trestu; tato skutečnost se vyznačí v záznamu o kázeňském přestupku. Rozhodnutí o uložení kázeňského trestu se vydává písemně a musí kromě výroku a odůvodnění obsahovat i poučení o opravném prostředku. Odsouzený potvrdí oznámení rozhodnutí podpisem. Odmítne-li, postupuje se obdobně, jako když odsouzený odmítne podepsat své vyjádření.

26. Dle názoru soudu je v daném případě důvodné tvrzení žalobce, jímž namítá „*neadekvátní zhodnocení důkazů o kázeňském přestupku, kdy nebyla zohledněna nedůvěryhodnost svědků*“.

27. V odůvodnění rozhodnutí o uložení kázeňského trestu jsou podrobně uvedena vyjádření žalobce učiněná v daném kázeňském řízení. Žalobce především uvedl, že s vězněm F. měl před inkriminovaným incidentem různé neshody na ložnici č. 417 a podával různé žádosti a podněty svému vychovateli Mgr. V. M., který interpersonální neshody vyřešil tím, že dne 6.6.2014 v odpoledních hodinách žalobce přestěhoval z ložnice č. 417 na ložnici č. 419, oddílu A4 tak, aby zabránil dalším možným či potencionálním verbálním neshodám mezi vězni (listinný důkaz – list č. 17). Jak je však zřejmé z obsahu správního spisu a z odůvodnění rozhodnutí o uložení kázeňského trestu ke skutku, jehož se měl žalobce dopustit 7.6.2014 došlo po té, kdy do ložnice, kam byl žalobce umístěn, vstoupil vězeň F., citace: „*V sobotu 07. 06. 2014 někdy dopoledne, jsem seděl u stolu na ložnici č. 419 a psal jsem si dopisy. Odsouzený F., aniž by zaklepal, vstoupil do ložnice a začal se tam s někým vybavovat. Já jsem mu řekl, že si nepřeju, aby na tuto ložnici ložil a vyzval jsem ho, ať vypadne!*“. K tomu je v odůvodnění tohoto rozhodnutí argumentováno tak, že „*v dalším průběhu řízení vězeň P. sám přiznal (listinný důkaz – list č. 16), že vězeň F. vyhazoval z ložnice*“. Uvedené je posouzeno tak, že „*tímto zcela nevhodným výrokem dal žalobce podnět ke spuštění verbální neshody, která následně vyvrcholila „poštuchováním“, při kterém došlo ke zranění vězně P. (listinný důkaz - list č. 9). Zranění vězně P., dle vězeňského lékaře, neomezovalo odsouzeného na běžném způsobu života a nebylo třeba lékařského opatření či omezení. Vězeň F. nebyl při incidentu zraněn.*“ Pokud jde o individuálně provedené výpovědi svědků excessu mezi vězni P. a F. (listinný důkaz - list č. 19, 22 a 28), jak je uvedeno v odůvodnění rozhodnutí, *nebylo potvrzeno, že vězeň F. používal v rámci verbální komunikace vůči vězni P. slovní obraty typu „Píčo, zkurvysyne“, či jiné hanlivé oslovení či nadávky. Naopak z listinných důkazů a výpovědí vyplynula skutečnost, že nevhodné verbální výroky vyšly pouze ze strany Primy, včetně prvního fyzického kontaktu „strčení“ do vězně F. (listinný důkaz - list č. 19, 20, 22 a 28).*“ Dle zpracovatele rozhodnutí „*vězeň P. ve svém vyjádření ke kázeňskému přestupku doznal skutečnost, že s vězněm F. verbálně komunikoval, neboť vězeň F. požadoval vysvětlení jeho výroků směřující k jeho matce, citace: „On něco mluvil, už nevím co, přistoupil ke stolu, u kterého jsem seděl. On chtěl řešit tu mojí údajnou nadávku „bav se takhle se svou matkou“, a zároveň konstatoval, že použil v komunikaci s vězněm F. sprostých výrazů bez bližší specifikace, citace: „Připouštím však, že z mé strany mohlo dojít i k sprostým výrazům, což s ohledem na situaci bylo zcela přiměřené (list č. 16).*“.

28. Jak bylo výše uvedeno, podle § 58 odst. 5 věta třetí vyhlášky o řádu VTOS, je při rozhodování o uložení kázeňského trestu zaměstnanec Vězeňské služby povinen přihlídnout zejména k závažnosti kázeňského přestupku a okolnostem, za nichž byl spáchán, jakož i k dosavadnímu chování odsouzeného. Z odůvodnění rozhodnutí o uložení kázeňského trestu vyplývá, že se správní orgán s vyjádřením žalobce, proč k dané situaci došlo, vůbec nevypořádal, nehodnotil vzniklou situaci z pohledu, kdy byl žalobce 6.6.2014 odstěhován z ložnice č. 417, aby nebyl v kontaktu s vězněm F., se kterým měl opakovaně neshody, a druhý den po té se vězeň F. zdržoval v ložnici, do které byl žalobce přemístěn. Pro rozhodování o uložení kázeňského trestu jsou podstatné okolnosti, za nichž byl kázeňský přestupek spáchán. Prvostupňový správní orgán proto byl povinen v odůvodnění rozhodnutí o

uložení kázeňského trestu uvést, proč tyto nebyly ani přes výslovnou námitku žalobce zjišťovány.

29. Ve stížnosti proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu žalobce znovu upozornil na okolnosti, za nichž byl skutek spáchán, ke kterým by mělo být přihlédnuto, a namítal, že ani ostatní odsouzení neplní ustanovení § 28 odst. 1 ZVTOS ve smyslu dodržování zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, a to konkrétně vůči osobě žalobce, na což tento neustále upozorňuje zaměstnanec VS ČR.

30. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí k uvedené námitce uvedla: „Zde je ovšem nutno konstatovat, že odsouzený se sám velmi nevhodně staví i k „nevinným“ žertům ze strany odsouzených a to okamžitým útokem na rodinu toho, kdo mu cokoli řekne. Rovněž zkresluje skutečnosti uváděné zaměstnancům a vše přizpůsobuje svým představám a pro svoje tvrzení není schopen předložit žádné důkazy. V tomto konkrétním případě je ovšem jeho nevhodné chování vůči jinému vězni zcela jednoznačně prokázáno. Odsouzený byl potrestán za to, co skutečně spáchal a nelze tedy označit za „šikanozní“, že proti odsouzenému bylo postupováno v souladu se zákonem o výkonu trestu. Není věci odsouzeného posuzovat, zda se protiprávního jednání dopustil i jiný odsouzený.“ Ani žalovaná se nezabývala situací, za které k předmětnému skutku ze strany žalobce došlo. Žalobce ve stížnosti namítal nevhodné chování i ze strany odsouzeného F. K tomu žalovaná uvedla: „Ze shromážděných důkazů je navíc zřejmé, že odsouzený F.F., nar. ... se pouze ohradil vůči urážkám odsouzeného P. a následně se pouze bránil proti fyzickému ataku odsouzeného P., kdy lze tedy konstatovat, že odvracel trvajícím útok vedený proti jeho osobě, kdy k dalšímu jednání nedošlo, z důvodu zásahu, na místě skutku přítomných, odsouzených. Tuto výpověď svědka F.F., nar. ... potvrzují ve svých svědeckých výpovědích J.P., nar. ..., Z.Š., nar. ... a to jak v části verbálního, tak i fyzického napadení a svědek L.K., nar. ... potvrzuje tuto výpověď v části fyzického napadení. Odsouzeným P. v odůvodnění stížnosti uvádění svědci vulgárního jednání ze strany F.F., nar. ... vůči osobě odsouzeného P. žádní nejsou, kdy z výpovědi svědka F.F., nar. ... vyplývá, že ho odsouzený P. nazval „zkurvysynem“, což ve své výpovědi potvrdil i svědek Z.Š., nar. ... a dále z výpovědi svědka J.P., nar. ... lze konstatovat, že ze strany F.F. žádné sprosté nadávky na odsouzeného P. nezazněly. Další bezprostředně přítomní svědci celé události a to L.K., nar. a T.P., nar. pouze potvrzují hádku mezi oběma aktéry (J.P. a F.F.), ale nejsou schopni situaci blíže konkretizovat. Nelze tedy konstatovat, že by byl odsouzený J.P. vystaven neoprávněnému násilí a ponižování lidské důstojnosti, jak v odůvodnění své stížnosti uvádí.“ Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že ani žalovaná nedostala své povinnosti v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, jak se vypořádala s návrhy a námitkami žalobce a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Ani žalovaná se nezabývala v odůvodnění napadeného rozhodnutí důvodem, pro který k posuzované situaci došlo.

31. S tím souvisí i argumentace žalobce ve stížnosti, že bylo i povinností odsouzeného F., případně dalších odsouzených, kteří byli svědky konfliktu, aby tuto skutečnost podle § 28 odst. 2 písm. e) ZVTOS oznámili zaměstnanci vězeňské služby. K tomu žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „Rovněž není pravdou tvrzení odsouzeného J.P., že by za neoznámení celé věci dle povinnosti stanovené v ustanovení § 28 odst. 2, písm. e) měli být postiženi i svědci události, neboť zde povinnost neprodleně ohlásit zaměstnanci vězeňské služby skutečnost, že se mu stal úraz, je výhradně na odsouzeném, kterému se úraz

stal, tedy v tomto konkrétním případě právě tato povinnost spočívala na odsouzeném P. Povinnost oznámit a to neprodleně, zaměstnanci vězeňské služby svědci měli v souladu s ustanovením § 28 odst. 2, písm. f), v případě okolností, které mohou způsobit vážné ohrožení bezpečnosti (jím samotným, spolu odsouzeným nebo věznici), kdy zde je nutno konstatovat, že odsouzený F.F. věc oznámil a to 7. 6. 2014 podáním písemného upozornění, které vhodil do schránky na oddíle. Rovněž lze považovat za splnění této povinnosti i skutečnost, že svědek L.K. toto písemné sdělení odsouzeného F.F. stvrdil v uvedený den svým podpisem. Ostatní bezprostřední svědci události a to J.P., T.P. a Z.Š. byli za porušení ustanovení § 28 odst. 1, písm. f) zákona č. 169/1999 Sb. řešeni a to v souladu s ustanovením § 46 odst. 2, zákona č. 169/1999 - viz listy č. 31, 32 a 33 spisového materiálu. Rovněž skutečnost, že odsouzený R.Ř. se měl dopustit kázeňského přestupku porušením ustanovení § 47 odst. 2, vyhlášky č. 345/1999 Sb. a to „výhružkou“ směřovanou na odsouzené, kteří hádkou rušili ostatní je nadsazená. Ze svědecké výpovědi R.Ř., nar... vyplývá, že v době slovní rozepře mezi odsouzeným P. a F. procházel po chodbě kolem jejich ložnice a na tuto situaci zareagoval tak, že směrem do ložnice obecně řekl, ať se tam zklidní nebo můžou dostat na hubu. Sám ani nevěděl, kdo z odsouzených se tam hlasitě dohaduje, pouze se cítil popuzen, že ruší jak jeho, tak i ostatní. Toto vyjádření odsouzeného, míněné jako slovní obrat, bez jakékoliv konkretizace provedení a bez směřování na konkrétní fyzickou osobu skutečně nemůže být vnímáno jako podezření ze spáchaného kázeňského přestupku.“ Dle názoru soudu je ze strany žalovaného nesplnění uvedené povinnosti žalobcem hodnoceno jednostranně, bez přihlédnutí k okolnostem, za kterých k předmětnému zranění žalobce došlo, a bez ohledu na vypořádání se s argumentací žalobce ve stížnosti, že zprvu neměl důvod oznamovat zaměstnanci vězeňské služby úraz a v podstatě tak učinil a až následně po té, kdy oznámení učinil odsouzený F. Ani s touto okolností se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně nevypořádal.

32. Dle názoru soudu tak není správný závěr žalované: „V průběhu kázeňského řízení byly shromážděny veškeré dostupné důkazy (bez ohledu zda svědčí ve prospěch či neprospěch odsouzeného), kdy po vyhodnocení těchto důkazních prostředků byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou pochybnosti.“ V daném řízení o uložení kázeňského trestu žalobci jako v době rozhodování odsouzenému došlo k nesprávnému hodnocení důkazů a bylo tak porušeno ustanovení § 47 odst. 1 ZVTOS, podle něhož lze kázeňský trest uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného, což se v daném případě nestalo. Protože dospěl soud k závěru, že nebyly náležitě objasněny okolnosti daného kázeňského přestupku, nemohl se zabývat námitkami o „neadekvátním rozhodnutí o vině a trestu“.

33. Soud neprovedl žádný z dalších navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo třeba k posouzení důvodnosti žaloby.

Závěr

34. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadená rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadených rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věci vracejí žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je

v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VI. Náklady řízení

35. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu podle § 60 odst. 1 s.ř.s. vznikl nárok na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívaly ve vynaložených jízdních výdajích za cestu autobusem Brno- Plzeň a zpět ve výši 620 Kč. Žalobce se dne 2. 12. 2015 zúčastnil u Krajského soudu v Plzni dvou jednání soudu, a to ve věci 57A 84/2014 a v této právní věci 57A 85/2014. Náhrada nákladů řízení v částce vynaložené za jízdní výdaje ve výši 620 Kč byla žalobci přiznána ve věci 57A 84/2014. V této právní věci proto soud rozhodl, že žalobci právo na náhradu nákladů vzniklo, ale vzhledem k jejich přiznání v časově předcházející věci, již byly náklady vyčísleny částkou 0 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 2. prosince 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová